



### 37 Uses of a Dead Sheep

Supernova vă prilejuiește o întâlnire cu cițiva oameni teoretic obișnuți pe care viața i-a pus în niște situații nici pe departe comune.

Pag. 4



### Cum au explodat mămăligile

Anul ăsta ne sărbătorim cu poster la fiecare secțiune. În total 13.

Pag. 5

# APERITIFF



Festivalul Internațional de Film  
**TRANSILVANIA**

2–11 iunie, 2006

Publicație oficială a TIFF  
#1, Vineri, 2 iunie 2006

[www.tiff.ro](http://www.tiff.ro)

## ÎN DESCHIDERE: A FOST SAU N-A FOST?



Debutul în lungmetraj al lui Cornelii Porumboiu a fost la Cannes (de unde s-a întors cu premiile Camera d'Or și Label Europa Cinema) și a fost (după cum vă veți convinge deseară) chiar și peste așteptările cele mai optimiste...

**R**evoluția a fost... doar un pretext pentru un studiu de caz și de ne-caz... După Visul lui Liviu și Călătoria la oraș așteptările în ce-l privește pe Corneliu Porumboiu erau mari dar existau și unii cam neconvinși de abilitățile autorului în materie de lung-metraje. Călătoria, cu tot neo-caragialismul ei spumos (un vas de veceu și un computer cauzează tormații în urbea X) și Visul lui Liviu, mixtură de oniric (lipsit de orice urmă de patetisme și șabloane ieftine atât de dragi cineaștilor autohtoni) și "realitate socială" (non-mizerabilistă deși deloc roz) dădeau indicii cam contradictorii despre cum ar putea fi (sau măcar despre genul căruia îi va aparține) viitorul lung-metraj.

Prezentat ca viitor film despre Revoluția Română, *A fost sau n-a fost?* a ridicat destul de multe sprincene. Cum adică "sau n-a fost?" Să fi renunțat Prumboiu la umor și să fi făcut un film serios? Oare va lua în răspăr minunata noastră revoluțiune? Hm... antecedentele filmice pe tema Revoluției nu erau deloc încurajatoare, monștrii (sacri) ai cinematografului carpato-danubiano-pontice comiseseră pelicule cel mult rizibile, cel mai adesea ratate pe marea temă a revolu-

Pag. 2

## Program Vineri, 2 iunie

## Cinema Republica

## TIFF 2006

Deschiderea oficială

19.00 A fost sau n-a fost? (12:08 East of Bucharest, România, 2006) 80'

## Cinema Victoria

10.00 Spitalul și fantomele lui (The Kingdom, Danemarca, 1994) 133'

12.30 Viva Zapatero! (Italia, 2005) 80'

15.00 37 de moduri de întrebuintare a unei oi moarte (37 Uses for A Dead Sheep, Marea Britanie, 2006) 87'

17.30 Odă bucuriei (Oda do radosci, Polonia, 2005) 110'

20.00 Rize (SUA, 2005) 84'

22.00 Vecinul de alături (Next Door, Norvegia, 2005) 75'

00.00 Eli, Eli, Lema Sabachthani? (Japonia, 2005) 107'

## Cinema Arta

10.00 Obaba (Spania, 2005) 107'

12.00 Chitaristul mongoloid (Mongoloid Guitar, Suedia, 2005) 89'

14.30 800 de gloanțe (800 Balas, Spania, 2002) 124'

17.00 Metropole (Megacities, Austria, 1998) 90'

19.30 Pusher (Danemarca, 1996) 105'

21.30 Comunitatea (La comunidad, Spania, 2000) 110'

## Echipa AperiTiff

Laura Popescu, Lia Velendofean, Carmen Mezincescu, Cristi Mărculescu, Cosmina Fernoagă, Daniel Sirbu, Alina Suătean, Cătălin Bogdan, Gabriela Popa, Lacrima Andreica, Irina Dumitrașcu, Eugen Olariu, Paul Boartă.

Grafică: Raymond Bobar, Carmen Gociu  
 Traducere: Paula Măhălean  
 Distribuție: Flavia Giurgiu, Ionuț Husti  
 Tipărit la: Imprimeriile Media Pro

Realizat cu sprijinul:



## A fost sau n-a fost?

Continuare din pag. 1

ției. Aplecarea în grup a noii generații asupra marelui subiect nu părea decât cel mult o prelungire nocivă a unor obsesii deloc sănătoase. După ce Revoluția îi prilejuise lui Andrei Blaier două premiere erotice: prima scenă de masturbare masculină (în grup într-o celulă) și prima scenă de amor safic (în duo într-o saună a morții), îl făcu-se pe Sergiu Nicolaescu să elipseze o naștere (în catedrală) și să arate un deces (în crematoriu) și să o plimbe pe madam Maia Morgenstern pe Champs Elysees, veniseră și copii misterioși (cel mai probabil mutați) care complicau acțiunea din filmul lui Ioan Cărmăzan despre nunta Nadinei și revoluția pensionarilor pusă în scenă de Mircea Danieliuc (în Brașov !?). Deci se putea face ceva măcar decent pe tema dată? Ei bine, *A fost sau n-a fost?* este răspunsul, adică un "da" hotărât. Fără a conține evenimentul propriu-zis, filmul lui Porumboiu este un film despre efectele acestuia. La 15 ani de la evenimentele un fost inginer textilist (convertit în patron de televiziune locală și gazdă de tac-șou care citează din marii clasici greci) are de făcut o emisiune (comemorativă, că de la Caragiale încoace

tot ne bălăcim în cele mai jenante festivism plasticose) despre revoluție. Cum televiziunea trebuie să ridice întrebări, magnatul audio-vizual local se întreabă dacă în urbea X a avut sau n-a avut loc o revoluție. Că se întreabă el... bravo. Dar se găsește să-i întrebe și pe invitații lui (un pensionar bonom și un profesor alcoolice de istorie) ce și cum făceau în sfânta zi de 22. Ce urmează nu vă puteți imagina dar să zicem că între telefoane (de la fostul securist, actualmente fermier la locatara de deasupra birtului și de la chinezul orașului la un cetățean pensionar, sună cam toată lumea care trebuie să sune la talk-show-uri) și comic de limbaj (vocal dar și al trupului) filmul curge impecabil și la final senzația corectă este de bucurie la vederea unui moment și monument 100% românesc. Curat nea Iancu reloaded, parol, monșer, filmul din deschiderea TIFF a fost, este și va fi un exemplu (de echilibru între subtilitate și sensibilitate pe de-o parte și comică dezlănțuită și farmec de mahala pe de-altă parte) și un film de văzut, re-văzut și savurat.

Cristi Mărculescu

## TIFF Trip (1)

Du-te pe 3 și fă-ți poftă cu un un teaser moca la *Kingdom*-ul lui Lars von Trier și pregătește-te sufletește pentru maratonul de 11 ore de pe 6 iunie. Revoltă-te la Arta, la *Videograme dintr-o revoluție*, convinge-te dacă în '89 au mințit poporul cu televizorul și stai de vorbă cu regizorul Andrei Ujică. Prezintă-te la Meeting Point. Curtea muzeului de artă, vedete, cafea bună, pizza. Apuci să-ți bei cafeaua fără să fugi apoi la Republica, nu intri la jumătate la Arta și Victoria e după colț. Nici un motiv să întârzi. Doar dacă vrei... Dacă stai prea mult, pe 3 cafeaua ar putea părea mai radioactivă în compania proiecțiilor continue a *Radiophobie* și a *Cantității necunoscute* – filme cu și despre Cernobil. Dacă ai chef de vorbă, treci pe la Victoria pe la 17.30, la *Aislados* și dă-ți cu părerea despre orice. Seara du-te la Republica. La 20.00 vei vedea un câștigător de Cesar, *Va, vie et deviens!* împreună cu regizorul lui, Radu Mihăileanu. Poți discuta filmul cu el. Apoi răcorește-ți capul în aer liber cu un thriller despre diavol și vezi ce poate Vincent Cassel. Visează frumos. Nu te trezi devreme. Pe 4 treci pe la Meeting Point, e rost de teatru și de modă. Oprește la Republica să vezi ruleta rusească cu grași și slabi în gruzinul *Tzamet* și intră la scurtmetraje românești. Răpiri în București, sinucideri de noapte, vecini ca la balamuc, peruani care rid de noi, povești de dragoste, copii furând autobuze. Fă un *Duș rece* și drege-te cu ABBA. Pe 5 nu rata cel mai prost film din 2005, *Dirty Love* la Arta și lasă-te provocat de Moodysoon și de *Container* filmat la Cluj, dar pentru

orice eventualitate nu te du cu burta plină. Dă-i o fugă la Republica să vezi rapperi polonezi cîntînd *Oda bucuriei* și ia-ți o pătură pentru o noapte albă cu Lady Vengeance. Încălzește-te la petrecerea TIFF în Club Flash și nu pierde timpul cu somnul. Pe 6 fă-ți cura de metafizic. Vrei metafizic serios? *Maestrul*. Vrei fatenzie bolnavă? *Tideland*. Vrei *Povești cu descîntec*? Victoria. Lasă-te tentat și dă curs întâlnirii cu Udo Kier la *Kingdom*. Nu uita însă că în film îi cresc coarne. Sfirșește noaptea cu regizorul Balthasar Kormakur și călătoria lui în paradisi. A doua zi treci pe la Meeting Point să vezi ce se întâmplă cu China iar la 13 înființează-te la Republica la comedia *Wrong Side Up*. Pune pariu cu colegul că nu ieși din sală la *Taxidermia* și nu vomți sub scaun. Rămii și la *Drawing Restraint 9* și nu te face că înțelegi. Vino distrus la întâlnirea cu Ștefan Iordache și închisorile din *Cel mai iubit dintre pământeni*. Apoi înfundă-te la Meeting Point la concertul de rock experimental al ungarilor Pozvakovski. Odihnește-te că mai e mult.



Udo Kier

## Competiție

## Viva Zapatero!



Rezumat unu: "la democracie qui a peur de la satire, de la caricature, de la critique, la democracie qui a peur de rire, elle est malade, c'est elle qui a une probleme." (cum bine zice un francez în documentarul italianesc al Sabineei Guzzanti). Rezumat doi: Italia se află pe locul 53 în topul țărilor cu presă liberă pentru că Silvio Berlusconi e un magnat media, adică el controlează media și ce nu controlează manipulează sau strange cu ușa. Cam asta e tema principală a documentarului plin de haz și înverșunare care a fost, păstrând proporțiile, un Fahrenheit 9/11 al italianilor. Deci un film pentru fanii documentarului de școală nouă (aprig, personal, tupeist și părtinitor dar al dracu' de coios, ca și șeful de trend și ideologie nouveau vague din domeniul documentaristicii, inegalabilul Michael Moore). Bush-iștii, detractorii lui Michael Moore și cei care n-au avut simpatie pentru Mr V (for Vendetta) să se abțină de la acest (încă un) cocktail Molotov aruncat în direcția pathonului de chirpici și carton al democrației vestice. Povestea care a generat documentarul este cât se poate de simplă: Raiot, emisiunea de satiră politică a Sabineei Guzzanti, este anulată de Rai (televiziunea publică aservită infamului Silvio Berlusconi) datorită unor matrapazlăcuri generate de intoleranța mogulului media cu implant de păr la miștouri (cât se poate de fondate și tocmai aici e buba) pe chelia lui. Italiancă dotată cu o gură mare și mult tupeu Sabinica începe să investigheze ce și cum a dus la închiderea prăvăliei ei de ha-ha-ha-uri la adresa lui Berlusconi și dă și peste exemple pozitive în ce privește libertatea de expresie (satirică sau nu) și peste multe lucruri cât se poate de reale actuale și adevărate de prin audio-vizualul din cizmă. Geniale sunt eschivele, formulările, justificările și negările celor implicați în călcarea în picioare a libertății de expresie a doamnei Guzzanti pe care aceasta îi hăituește și pune la zid în cel mai Michael Moore-istic fel. În loc de "ciao!": "la Rai registra una qualche restrizione del pluralismo."

Cristi Mărculescu

## Jurații

**David Robinson****Critic și istoric de cinema (Marea Britanie)**

David Robinson este critic și istoric de cinema și Directorul Le Giornate del Cinema Muto (Festivalul de Film Mut de la Pordenone). Fost critic la London Times și Director al Festivalului de Internațional de Film de la Edinburgh între 1989-1991, printre numeroasele sale volume se numără World Cinema, Chaplin His Life and Art, From Peepshow to Palace și cartea la care lucrează acum, The Keaton Companion.

**Anamaria Marinca****Actriță (România)**

Născută pe 1 aprilie 1978, Anamaria Marinca a absolvit Universitatea de Arte, Muzică și Teatru „George Enescu” din Iași, unde predă în prezent actoria. Filmul britanicului David Yates, *Sex Traffic* a fost debutul în film al actriței care i-a adus un premiu BAFTA, Premiul de interpretare la Royal Television Society Awards și Premiul pentru interpretare la Festivalul de Televiziune de la Monte Carlo.

**Kornél Mundruczó****Regizor (Ungaria)**

Născut în Godol (Ungaria) în 1975, Kornél Mundruczó s-a pregătit mai întâi să fie actor, apoi regizor la Universitatea de Film și Dramă din Ungaria. În palmaresul său intră *This I Wish and Nothing More* (2000), amplasat în lumea deprimantă a criminalilor de duzină, *AFTA/ Day After Day* (2001) și *Pleasant Days, Joan of Arc on the Night Bus*, scurtmetrajul *Little Apocrypha no. 2*, urmate în 2005 de al doilea lungmetraj, *Johanna*.

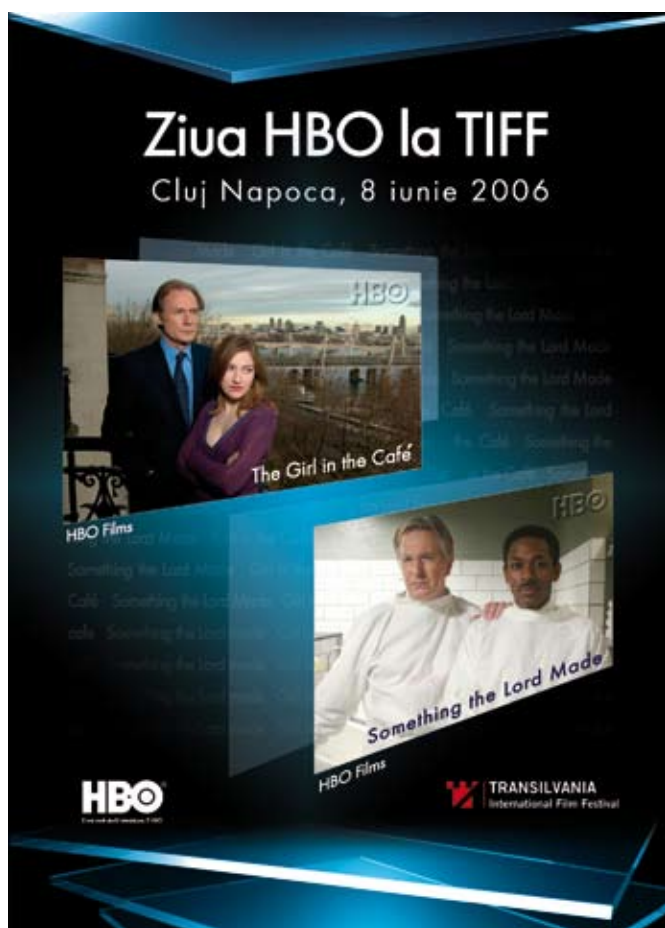
**Laufey Gudjonsdottir****Director al Centrului Islandez de Film (Islanda)**

A fost desemnată în 2003 Director al Centrului Islandez de Film pe o perioadă de 5 ani. Anterior, ea a lucrat ca Head of Programme Acquisitions la Televiziunea Națională Islandeză. Laufrey are o experiență îndelungată în programe de televiziune, făcând, de asemenea, de-a lungul timpului parte din numeroase comitete de selecție de film și avind numeroase funcții corelate cu filmul.

**Radu Mihăileanu****Regizor (România)**

Născut la București pe 23.04.1958. Și-a făcut debutul ca regizor în 1993 și a început să lucreze pentru televiziune în 1994. A dat lovitura pe plan internațional în 1998 cu *Train de vie*. Ultimul său film, *Va, vis et deviens* s-a bucurat de cronici elogioase la Berlin anul trecut, câștigând și Premiul Label Europa Cinemas. În 2006 Radu Mihăileanu a primit un Cesar pentru Cel mai bun scenariu.





## Supernova

## 37 Uses of a Dead Sheep



Filmul britanicului Ben Hopkins este co-realizat, după cum nu se știe să ne amintească, într-o ultimă poantă pe genericul final, împreună cu artistul Ekber Kultu, și e o bijuterie incredibilă deghizată în documentar. Care își declară, din *off*, intențiile încă de la început: să fie o poveste nu despre ci *cu* kirghizii din Pamir – o populație minusculă, trăind primitiv, dar pare-se fericită și împăcată, într-una dintre cele mai reci și neprimitoare zone din lume. Îmbinând fericit reconstituiri săgalnice, ale unor momente-cheie, prelucrate astfel încât să pară filmate pe peliculă veche și deteriorată de trecerea timpului și pastişind stilistic clișeele filmului mut, coordonate artistic (costume, decoruri ș.a.) de amintitul Ekber (sculptor în timpul liber) cu discuții cu pușinii supra-viețuitori acum stabiliți în sătucul Ulupamir din estul Turciei, după o călătorie de câteva decenii care i-a purtat din Pamir, prin China, Afghanistan, Pakistan, trecând prin numeroase confruntări – cu rușii, guvernul comunist chinez ș.a. Liantul fiind liderul micii comunități, Rahman Oul, care i-a înfruntat pe ruși (una dintre primele scenete, demențiale, ți-l arată "salvat de iaurt") și i-a condus în lunga peregrinare spre un nou cămin. Totul punctat de conversația amicală a regizorului cu unul dintre bătrînii așezării despre cele 37 de utilizări ale oii moarte ce dau titlul (fabulos!) al acestei trăsni care e pe cît de bine documentată, pe-atît de relaxat/amuzată, deopotrivă emoționantă, aiuritoare și hilară. Nu poți să nu rîzi cu lacrimi cînd vezi încintarea absolut copilărească a acestor oameni în fața camerei, căreia i se dezvăluie fără rezerve, cu o naturalețe dezarmantă. Ei povestesc, își amintesc, zîmbesc (arătîndu-și dinții lipsă, căci în Pamirul natal nu existau medici sau doctorii), se adună, îți explică mîncărurile specifice, chiar cîntă, pur și simplu fericiți că cineva s-a arătat interesat de ei. Iar pentru una dintre cele mai ample scene "re-făcute", își pun costumele tradiționale – în timp ce Hopkins îți spune că doar femeile și le-au păstrat, pentru bărbații satului echipa fiind nevoită să comande un set întreg...

Așa cum nu poți să nu rămîi uimit atunci cînd unul dintre personaje spune calm că în 20 de ani societatea lor a trecut de la feudalism la democrație. La fel cum e greu să nu te trezești tușat spre finalul în care se vorbește despre "viitor", prezentîndu-ți tinerii, dintre care mulți n-au prins nici o zi pe pămîntul natal, mult mai atrași de zarva și promisiunile Istanbulului și tot mai dezinteresăți de obiceiurile și istoriile poporului lor. Nimic nou în asta, dar după ce ai văzut cît de veseli și pasiona(n)ți sînt moșuleții ăștia cu tichiuțele, bărbile și poveștile lor incredibile, parcă îți pare rău că încă un univers stă să se ducă. Dar nu complet, fapt pentru care trebuie să-i mulțumiți englezului care i-a căutat și s-a priceput așa de bine să-i facă să te lase să (le) vezi lumea (prezentă și trecută) prin ochii lor. Și să îți explice la cîte chestii e bună o simplă oaie...

Carmen Mezincescu

PS: Mulțumiți-i și lui Ekber, să nu îl uităm!

## AcTIFFează-te cu Vodafone!

Participă la TIFF și intră în concursurile organizate de Vodafone.

- Urmărește APERITIFF sau ascultă Radio Impact pentru a afla întrebarea Vodafone și trimite-ne un SMS cu răspunsul corect.

- Fă o fotografie reușită cu telefonul mobil și trimite-ne-o prin MMS.

- Propune-ne un film de trei minute cu titlul "Trăiește fiecare clipă".

Vino să afli detalii în Meeting Point (curtea Muzeului de Artă), în fiecare zi, începând cu ora 10.00.

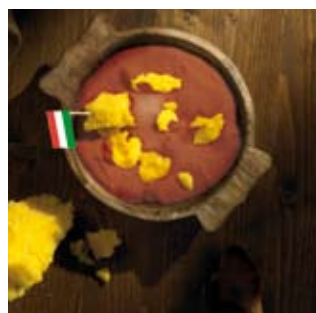
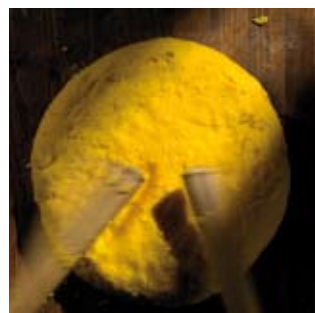
trăiește fiecare clipă





## Cum a explodat mămăliga

După cum știți imaginea TIFFF din fiecare an pornește de la un cadru sau un logo hollywoodian, recognoscibil și cu ochii închiși, peste care să se suprapună agresiv, ironic sau pur și simplu gratuit, de dragul efectului, o marcă locală. Iar anul ăsta ne-am hotărât să ne sărbătorim cu postere la fiecare secțiune. În total 13.



O noapte de iarnă, oboseala de la Re:Publik și o foame pe măsură. Ore mici. Restaurantul "La Mama" aniversa o cifră rotundă de când s-a deschis și se mânca gratis. Trupa a ajuns pe ultima sută de metri și a fost fericita câștigătoare a unui meniu gratis. Din meniul stas n-au lipsit sarmalele cu mămăliguță. Ideea mai veche de a folosi "mămăliga" ca visual pentru posterul TIFFF s-a resuscitat pavlovian. Cu stomacul plin, campania a căpătat o coerență nesperată. Pe lângă gagul cu palmele încrustate (în ciment, a la Chinese Theater), mămăligile au început să se metamorfozeze în simboluri trase la temă pentru fiecare secțiune a festivalului. Resursele pentru a pune în practică ideea campaniei TIFFF de anul acesta n-au presupus un efort prea mare: s-a luat food stylistul Adi Popa (interviewat în Re:public la rubrica Face/off) și un fotograf cunoscut, Ciprian Țițăreanu. Coordonatorșef de amestecat în mămăligi: designerul nostru, Raymond. El s-a ocupat de brief, a desenat mămăligile de la fiecare secțiune, a făcut documentația cu poze de la Hollywood, ca să știe ce să le ceară apoi oamenilor în studiu. Fotograful s-a gândit, a venit cu sugestii vizuale (ambientale, de lumină și atmosferă). Credeți că e așa simplu să fii o mămăligă-modelă? "Castingul" a durat o zi:

prima mămăligă a ieșit super unsuroasă, a doua prea anemică, dar a treia a fost cea norocoasă. Adică cea de poster, dar dată cu tot felul de smacuri (uleiuri speciale etc...), fardată ca la orice ședință foto adevărată. Nici să-ți lași amprente în mămăligă nu e o chestie prea ușoară. Stilistul a încercat întâi cu niște mâini din mulaj, dar n-a mers. Până la urmă, mâinile imortalizate sînt ale lui, iar la capitolul încercări nereușite (fiindcă s-a crăpat mămăliga), putem să-i amintim și pe ceilalți membri ai echipei. Campania publicitară a înghițit fix 7 mămăligi, modelate la nesfârșit, și 2 zile de muncă. Nimeni n-a gustat din mămăligă, deși la un moment dat se murea de foame. Pentru posterul de la "Zilele filmului românesc", s-au revopsit bolul, lingurile și platoul din spate cu niște cerneluri și apoi s-au uscat cu feonul. Camembertul de la posterul French Touch e un amestec de ceai negru și uleiuri. Iar pentru rolul de toboșar de la secțiunea Doc'n'roll s-au dat nenumărate probe până a ieșit varianta finală. Cel pentru Ziua Filmului Maghiar reproduce identic posterul Zilelor Filmului Românesc, atîta doar că stegulețul și smîntîna și-au schimbat în Photoshop culorile.

Ana Maria Sandu

Evenimente speciale

# Trilogia Pusher (I)



Pe Nicolas Winding-Refn l-ați mai întâlnit la TIFF – acum doi ani, când ați putut vedea debutul său american – *Fear X*. E timpul să faceți cunoștință cu adevăratul său debut – o poveste dură, plasată în lumea traficantilor (și consumatorilor) de droguri din *underworld*-ul uneia dintre cele mai faimoase și frumose capitale europene – Copenhaga. Pe scurt, Frank (Kim Bodnia, unul dintre cei mai cunoscuți actori danezi) e un mărunț distribuitor de stradă care-și petrece zilele printre drogați, conversându-se cu amicul său Tonny (Mads Mikkelsen) pe subiecte ca tipul de practici sexuale preferate sau “video vs. dvd”, vizitându-și ocazional prietena prostituată și, în general, făcând pe durul. Până în ziua când dă de o afacere mult mai mare decât el: împrumută bani (pe lângă cei datorăți deja) de la *dealer*-ul balcanic care-l aprovizionează, Milo (Zlatko Buric, amintind de Christopher Walken în cele mai negre roluri ale sale). Iar când marele biz se duce pe apa sâmbetei în urma unei razii a poliției, Frank se îndreaptă cu pași repezi spre iadul personal: trădat de prieten, pus în situația să cerșească bani de la mama sa și să brutalizeze pe cine poate ca să recupereze în 48 de ore suma datorată lui Milo. Zilele – pe care le vom vedea apărând pe ecran, ca să marcheze tensiunea, pe măsură ce săptămîna din viața lui Frank își accentuează spirala descendentă – trec repede și filmul își urmărește eroul cu o urgență care te bagă complet în poveste: cameră DV, din mîna, culori tari, muzică violentă ce oglindește oroarea lumii în care antieroul se chinuie să trăiască. Într-un film care îți amintește de Scorsese – *Mean Streets* (întîmplător, filmul favorit al lui Refn) și mai ales *Goodfellas*, de verva lui Tarantino și de ardoarea debutului lui Matthieu Kassovitz, *La Haine*. E drept că Frank și-o face cu mîna lui, dar *Pusher* are inteligența să te facă să-i fii alături pînă la capăt.

Carmen Mezincescu

## Cui îi e frică de întrebarea Vodafone?

Măine o să găsești aici întrebarea Vodafone. Dacă te duci azi la TIFF o să știi să răspunzi. Trimite-ne un SMS cu răspunsul corect la numărul de telefon 0722 699 558 și vino la Meeting Point, la ora 18.00 să vezi dacă ai câștigat.

Unul din 3x3

## Álex de la Iglesia



Dacă l-ai vedea pe stradă, n-ai da pe el nici cît pe-o ceapă degerată. Nu foarte înalt, grăsun spre supraponderal și dotat cu o pereche de ochelari cu rame groase cât degetul, Alex de la Iglesia este ultima persoană din lume căruia cineva i-ar putea aplica eticheta de regizor de geniu. Sau măcar pe cea de regizor cult. Cu toate acestea, la o privire ceva mai atentă, genealogia trădează, de la o poștă, măiestria (și rima-i gata). Venit direct din Pedro Almodovar, într-o variantă mai tânără, mai plină de imaginație și foarte

punk, trecut prin Guillermo del Toro, unde a renunțat complet la seriozitate în favoarea unui umor teribil de negru și ajuns, în fine, la Peter Jackson cel de pe vremuri, adică independent, gory și cu buget redus, cinematograful lui Iglesia reprezintă, astăzi, o instituție în sine. Trei exemple.

### Comunitatea

Ah! Viața la bloc: mici scandaluri legate de împărțirea boxelor, salariul femeii de serviciu sau scuturatul covoarelor de la balcon, direct peste cearșafurile proaspăt spălate ale vecinei de dedesubt și certuri nesfîrșite pe locurile de parcare. Față de ce se întîmplă în La Comunidad, astea-s nimic. De la Iglesia nu pierde vremea cu platitudini și, luîndu-i la bani mărunți pe Roman Polanski (via *The Tenant* și *Rosemary's Baby* minus Freud) și pe Jeunet&Caro (via *Delicatessen* minus Sanda Marin), oferă celor în căutare de casă un leac pe măsură. Inundații dubioase, cadavre în putrefacție, valize de bani, lifturi ce nu duc spre eșafod ci direct spre coșciug și o eroină nu tocmai nevinovată dar total depășită de situație (Carmen Maura) transformă blocul, această celulă de bază a societății, într-un absurd și negru *no man's land* populat, în întregime, de psihopați cu patalama. Apropo, vînd apartament trei camere, confort sport...

### 800 de gloanțe

În anii '60, Almeria era un paradis. Cei trei Sergio (Leone, Corbucci și Sollima) filmau western spaghetti după western spaghetti, deconstruiau cu aplicație imaginea tradițională a cowboyului american și lansau staruri precum Clint Eastwood, Giuliano Gemma sau Franco Nero. Treizeci de ani mai tîrziu, orașul a fost redat deșertului din care a apărut. Singurii care au rămas pe poziție și-și apără cetatea de atacul businessmanilor puși pe construit blocuri de faianță sunt foștii cascadori. Probabil că nu vor rezista prea mult în fața buldozerelor... Cu un ton trist și nostalgic, lipsit de inflexiuni ironice, Alex de la Iglesia reușește cel mai personal și mai emoționant film din întreaga sa carieră. După tot umorul negru devenit trademark, 800 Balas surprinde, dar nu șochează. De la Iglesia este incurabil îndrăgostit de cinema, iar aceasta este, pur și simplu, o sinceră declarație de dragoste față de iubirea vieții sale.

### Crimă ferpectă

Hitchcock este unul dintre favoriții lui Alex de la Iglesia. Spaniolul a împrumutat de la maestru cam tot ce i-a picat în mîna: acordurile a la Bernard Herrman (courtesy Roque Banos), blonda femeie fatală, tema celui acuzat pe nedrept care se chinuie, de unul singur, să-și demonstreze nevinovăția și senzația de complot generalizat în care numai eroul n-are habar de ce se petrece în jurul său. Toate acestea, la discreție, în ultimul său opus, *Crimen Ferpecto*. Iar dacă vi se pare că Lourdes (Monica Cervera) nu prea seamănă cu Tippi Hedren sau Kim Novak, dacă sînteți de părere că Rafael (Guillermo Toledo) l-a cam înfîpt, totuși, pe Don Antonio (Luis Varela) în cuierul din cabina de probă și dacă, la final, o să vă întrebați unde-i complotul, atunci felicitări! Tocmai ați învățat care este diferența dintre furtul pe față și omagiul inteligent și satiric. O bijuterie flamboaiantă și jubilatatoare. Un clasic.

Codruța Crețulescu

## TIFF OPENING NIGHT 12:08 East of Bucharest

### Camera D'Or for a Romanian Film

Corneliu Porumboiu's full length debut feature movie arrives to Cluj with two trophies (Camera d'Or and Label Europa Cinema) straight from Cannes. No later than tonight you will get the chance to see what all the fuss is about. And you will totally agree that there is no fuss, the movie totally deserves its very good press and the enthusiasm of audiences. 12:08 East of Bucharest is not the first Romanian movie about the 1989 Romanian Revolution yet it is the first not flawed movie to deal with most serious issues that fall of the communism caused. Corneliu Porumboiu's approach to the subject is humor-enriched, ironic, warm and rather minimalist. In a small town East of Bucharest one former textile industry worker, converted to local media mogul and talk-show host decides to make one special edition about the revolution. The debate is well intended, the guests are well-intended...yet everything turns into a very Romanian (local) media circus. Maybe because the two talk-show guests are too emotional when it comes to appearing on TV, maybe because one of them is far from being the top revolutionary of the town... Corneliu Porumboiu uses the late aftermath of the revolution in order to perform a hilarious yet serious and in depth study of the common Romanian's way of relating to great events that took place during his life: the alcoholic high-school teacher who claims he was among the ones that actually started the local revolution, the senior citizen who talks more about his late wife than the actual revolution and the wife-cheating Pythagorean quoting talk-show host are so real in all their doings and sayings that one gets totally fascinated to just watch them trying to rise to the occasion. East of Bucharest is one must-see, warm, ironic piece of cinema that manages to mix and stir perfectly the social realism, some minimalism, lots of laughs, some dream-like moments and some over the top performances from actors.

Poți reîncărca același credit de câte ori vrei!



**CREDIT REÎNCĂRCABIL  
PENTRU NEVOI  
PERSONALE**

• până la 100.000 EUR sau 360.000 RON  
• reîncărcare fără comision de acordare,  
de câte ori vrei

**EXPRESSO NON STOP**

Pentru orice țî-ai putea dori, acum ai la îndemână un credit de nevoi personale unic în România: Espresso NonStop. Poți împrumuta până la 100.000 de Euro pe o perioadă extinsă până la 25 de ani.  
Dacă pe parcurs ai iar nevoie de bani, poți împrumuta din nou suma deja rambursată! De exemplu, presupunând că ai rambursat 4.000 de Euro, poți lua din nou 4.000. Și asta de câte ori vrei, fără comision de acordare, fără o nouă garanție. Convenabil, nu-i așa?

**BRD**  
GRUPE SOCIETATE GENERALE

Tot mai simplu

Pentru detalii și pentru preacceptarea cererii tale de credit, sună-ne chiar acum.  
Tel Verde: 0800 804 804 www.brd.ro

## MEET THE JURY



**Cinema  
historian and  
critic (UK)**

### David Robinson

David Robinson is a cinema historian and critic and the Director of Le Giornate del Cinema Muto (the Pordenone Silent Film Festival). The former critic of the London Times and Director of the Edinburgh International Film Festival from 1989-1991, his numerous books include World Cinema, Chaplin His Life and Art, From Peepshow to Palace and (forthcoming) The Keaton Companion. He is a specialist in the archaeology and prehistory of the cinema.



**Actress  
(Romania)**

### Anamaria Marinca

Born on April the 1<sup>st</sup> 1978, Anamaria Marinca graduated from "George Enescu" University of Fine Arts, Music and Drama in Iași, where she is teaching acting. British director David Yates's film *Sex Traffic* is the film debut of the actress for which she received a BAFTA Award, Best Actress at the Royal Television Society Awards and Best Actress at the Monte Carlo Television Film Festival.



**Director  
(Hungary)**

### Kornél Mundruczó

Born in Godol (Hungary) in 1975, Kornel Mundruczo trained first as an actor then as a director at the Hungarian University of Film and Drama. His filmography comprises *This I Wish and Nothing More* (2000), set in the depressing world of petty criminals, *AFTA/Day After Day* (2001), *Pleasant Days*, *Joan of Arc on the Night Bus*, short diploma film *Little Apocrypha no.*, followed in 2005 by his second feature, *Joan*.



**Director of the  
Icelandic Film  
Center (Iceland)**

### Laufey Gudjonsdottir

Laufey Gudjonsdottir has been appointed in 2003 as Director of the Icelandic Film Center for a term of 5 years. Previously, she used to work as Head of Programme Acquisitions at the Icelandic National Television station. Laufey has extensive experience in television programming, and has also sat on a number of Film Fund selection committees, and worked in a number of film related jobs.



**Regizor  
(România)**

### Radu Mihăileanu

Born in Bucharest on 23.04.1958, he graduated with a diploma in directing and editing from the Parisian film school IDHEC in 1983. He scored an international hit in 1998 with the theatrical release *Train de vie*. His latest movie, *Va, vis et deviens* opened with rave reviews in Berlin last year, in Panorama section, and won another Audience Award, plus the Label Europa Cinemas Award. In 2006 he was nominated Best Director at the Cesar Awards and was crowned with a prize for Best Screenplay.



**Trăiești 26.280 de zile.  
Și doar 720 le petreci  
urmărind filme.**



**trăiește fiecare clipă**



**vodafone**